

# Abuín de Tembra sempre vogando por Galicia

Cumpríronse dous anos do pasamento do insigne poeta Avelino Abuín de Tembra. Escritores e intelectuais galegos lembran -con agarimo e recoñecemento- a figura e a obra do literato nado en Dodro, na parroquia de San Xoán de Laíño.



**Xosé Luís Méndez Ferrín**  
Presidente da Real Academia Galega

- “Logo veu a revelación de Abuín de Tembra como poeta, a quen hai que valorar pola perfección formal, pola excelencia da súa lingua e por unha autenticidade que por veces nos conmove cos contidos graves e radicais”
- “O sentimento de Abuín de Tembra era nacional. Vía Galicia enteira como unha grande república de homes e mulleres humildados en procura do Sol da dignidade”

**Francisco Fernández Rei**  
Vicesecretario da Real Academia Galega

- “En momentos de duro silencio, as iniciativas culturais de Abuín eran fisgoas polas que entraban raiolas que visibilizaban a proscrita lingua galega e tamén as persoas que arelaban un país culto e galeguizado”

**Salvador García-Bodaño**  
Membro da Real Academia Galega

- “A súa actitude vital na dobre vertente de difusor cultural e de creador literario, poeta e xornalista, constituíu un exemplo xeneroso e remarcou a súa personalidade como mestre, home magnánimo e liberal, orgulloso e defensor do seu pobo”

Gonzalo Salgado

ESPECIAL



# Abuín de Tembra, segrel de soños

● ● ● ➔ por **SALVADOR GARCÍA-BODAÑO** Escritor e membro da Real Academia Galega

Aquel sosego chamaba por un, aquela calma do mediodía ao entrar na súa casa acolledora. Lémbbraseme de me ter saído a recibir, coa súa sinxela e sincera amabilidade, Marián (a quen el lle dicía poeticamente a barboriña compañeira do homilde segrel), e de ir ela buscalo, a seguido, nalgures da finca para lle avisar que eu chegara. Se cadra foi a derradeira vez que desfrutei da súa cordial hospitalidade, aínda que logo habíámonos ver unha chea de veces. Na vizosa terra brañega abeirada polo solemne caudal do Ulla nos eidos da súa nacemento, alí en Imo, foi erguendo o seu fogar definitivo, entre a mesta frondía de altas árbores nunha leda lombriña luminosa que se alza a esta parte das xunqueiras. Teño escrito así do moi estimado

ba o seu nome verdadeiro, reafirmando deste xeito a súa radical pertenza a aquelas orixes comarcais de extensas lindes familiares e entrañábeis raizames galicianas.

Xa nos vellos tempos do xornal *La Noche*, presentáranos o director Raimundo García Domínguez (Borobó), e, despois, fun sabendo del por algún común coñecido e por algunha das súas crónicas portuguesas, pero non sería ata o regreso dos seus anos de estadía en Lisboa e o seu novo establecemento en Compostela, cando en realidade fixemos amizade. Máis concretamente, cando fun nomeado membro numerario do Padroado do Pedrón de Ouro, que el alentara para a súa fundación en 1964, e no que a miña incorporación se producira —coído non equivocarme— a come-



Salvador García-Bodaño (primeiro pola esquerda) xunto a Avelino Abuín de Tembra



Casa Museo de Rosalía de Castro en Padrón

e lembrado noso amigo que, dende o fondo do seu espírito valente, se caracterizou, como poucos, polo seu inquebrantábel teísmo silente e pola súa irrenunciábel entrega a Galicia. Amou a fermosa fala xurdida do noso pobo e expresouse e viviu nela como a mellor maneira de sentir e de manifestar a súa fe cristiá, entendida como solidariedade e crenza interior, e a súa pacífica, decidida e continua loita cultural pola patria galega.

Dende hai ben anos, como froito das nosas repetidas conversas, considerei a Avelino Abuín González como unha persoa de fondos e nobres sentimentos, en quen a súa bondade e a súa xenerosidade competían, nun primeiro posto, co seu rexo talento intelectual e a súa vocación lírica. Parágrafos escritos de textos dos que hoxe me satisfai recuperar algunhas referencias nesta breve evocación, neste bosquejo puramente emocional sobre a condición humana do noso amigo Avelino Abuín de Tembra, que gustaba de utilizar este pseudónimo na súa dimensión creadora literaria e mesmo aínda nas relacións sociais, con tal asiduidade e tan natural normalidade que sempre tiven a impresión de que o considera-

zos de 1970. Un período de moi frecuente cambio de impresións foi cando andaba para seleccionar, clasificar e publicar todo o material poético que conformaría o seu poemario *Roldas de Compostela* (inicialmente

*Roldas da bocanoite*, que así creo que se presentou ao Premio Celso Emilio), o terceiro dos seus poemarios, no que abandonaba a súa anterior concepción existencialista e angustiada, editado en 1983, en Ediciós

Caracterizouse,  
como poucos,  
polo seu  
inquebrantábel  
teísmo silente  
e pola súa  
irrenunciábel  
entrega a  
Galicia



do Castro, cun prólogo do noso amigo o profesor Ramón Lorenzo e un limiar de meu.

Non é este un breve texto para apuntar sequera un bosquejo biográfico senón para subliñar os valores individuais que distinguiron a cerna da condición humana e o conxunto das calidades que definiron o seu carácter, entre os que cómpre reiterar a fraternidade no galeguismo, a tendencia á concordancia de opinións, ao bo entendemento, á intelixente defensa das claves identitarias, á súa dedicación permanente á nosa historia cultural e ao ser de Galicia. Porque sen lugar a dúbidas, a súa actitude vital na dobre vertente de difusor cultural e de creador literario, poeta e xornalista, constituíu un exemplo xeneroso e marcou a súa personalidade como mestre, home magnánimo e liberal, orgulloso e defensor do seu pobo. Pola patria vagan as súas ansias e os seus soños.

## BRAÑAS DE LAÍÑO

POZAS de augas quentes, encoradas  
entre xuncos de lanzal desafío ao vento.  
Regos afeitos a enxurros disconformes  
que baixan asañados das montañas,  
de fraguas retorcidas,  
de noites de inverniá.

Herbas que voan nos recháns da terra,  
nas ribadas do Ulla,  
verdes, amarelas, bermellas, incoloras,  
galoupando ao compás dos vendavales  
mareiros do sul,  
como dornas, anguías ou muxos  
que as mareas guindarían nos esteiros,  
sempre que estivesen á espreita dunha presa.

Brañas de Laiño,  
onde tantos amores que naceron  
foron e morreron nun salaio,  
onde as virxes do Olimpo calacearon.  
Onde as sereas balouzan aínda nas insuas molladas  
os peitos nutricios da maternidade.

Brañas de Laiño,  
onde voan e voan silandeiras  
as figuras fráxeis da Santa Compañía,  
no pinal do Marqués ou na Calcada.

**AVELINO ABUÍN DE TEMBRA**  
*Home ao Pairo, 1974*